

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-179/18-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Blanke Turić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i mr. sc. Mirjane Juričić, članova vijeća, te više sudske savjetnice, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d. Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa Irena Brezovečki dipl. iur., protiv rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Čeminac, koju zastupa Zajednički odvjetnički ured, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i utvrđivanje naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 10. listopada 2018.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje djelomičnog rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/158, urbroj: 376-10-18-12 od 3. travnja 2018.

II. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova upravnog spora.

III. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem točkom I. izreke utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu na nekretninama poblje navedenim u izreci tog rješenja koje se nalaze u k.o. Čeminac i k.o. Grabovac. Pod točkom II. izreke navedenog rješenja utvrđeno je što čini EKI i drugu povezanu opremu te je točkom III. izreke tužitelj obavezan zainteresiranoj osobi plaćati visinu naknade u iznosu od 39.668,02 kn godišnje počevši od 31. ožujka 2016.

Tužitelj u tužbi navodi da je tuženik na temelju zahtjeva zainteresirane osobe za utvrđivanje infrastrukturnog operatora po službenoj dužnosti pokrenuo inspekcijski postupak nad tužiteljem i donio rješenje 1. srpnja 2016., kojim je tužitelju naložio niz obveza vezanih za snimanje EKI i izradu geodetskog elaborata za EKI na cijelom administrativnom području općine te je tužitelj postupio po tom rješenju i dostavio tražene podatke pa je tuženik pozivom na odredbu članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama donio osporavano rješenje. Tužitelj smatra da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo jer nije nedvojbeno utvrdio da bi se sve čestice obuhvaćene izrekom djelomičnog rješenja nalazile u vlasništvu zainteresirane osobe i to tijekom cijelog vremenskog razdoblja za koji se istoj prizna naknada. Ističe kako po starom Pravilniku nije postojala navedena problematika

jer se obveza plaćanja računala od dana izdavanja potvrde, a ne retroaktivno, no, primjenom Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta koji je 30. rujna 2017. stupio na snagu, a prema kojem se obveza plaćanja naknade računa za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, ovo postaje aktualna problematika, jer je tuženik morao nedvojbeno utvrditi da je na dan donošenja djelomičnog rješenja 3. travnja 2018. zainteresirana doista bila vlasnik svih nekretnina za koje joj je tuženik retroaktivno priznao pravo na naknadu. Smatra kako tuženik nije nedvojbeno utvrdio da je zainteresirana osoba na dan 31. ožujka 2016. – koji tuženik navodi kao dan zaprimanja zahtjeva, bila vlasnik svih nekretnina obuhvaćenih točkom I. izreke osporenog rješenja i ostala vlasnik svih tih nekretnina u čitavom razdoblju, od zaprimanja njezina zahtjeva pa do donošenja djelomičnog rješenja. Time je prema mišljenju tužitelja izostala aktivna legitimacija zainteresirane i pravo na ostvarivanje naknade za pravo puta za predmetne nekretnine od dana zaprimanja zahtjeva te je na navedeno upozoravao tuženika u svom očitovanju od 7. rujna 2017. Dokazni materijal kojim se tuženik poslužio u ovom postupku za utvrđivanje aktivne legitimacije zainteresirane i njezina vlasničkopravnog statusa jesu zemljišnoknjižni izvadci na čiju dostavu je obvezao tužitelja te je tako tužitelj postupajući sukladno rješenju tuženika od 1. srpnja 2016. dostavio tražene izvratke. Riječ je o tzv. aktualnim zemljišnoknjižnim izvadcima koji održavaju činjenično i pravno stanje nekretnina u zemljišnim knjigama, samo u ožujku 2016. godine kada je tužitelj izvršio provjeru te to znači da su svi izvadci na kojima je tuženik temeljio svoju odluku u vrijeme donošenja djelomičnog rješenja bili stari više od dvije godine. U prilog svojim tvrdnjama navodi zemljišnoknjižni izvadak za zkč. br. 47, 652, 6591/1 zk. ul. 556 k.o. Grabovac, iz kojeg proizlazi da je zainteresirana postala vlasnikom predmetnih nekretnina 25. srpnja 2016., a unatoč tome tuženik joj priznaje pravo na naknadu za EKI položenu na tim nekretninama počevši od 31. ožujka 2016. Smatra da je tuženik navedenim postupanjem povrijedio načelo utvrđivanja materijalne istine, koje obvezuje tuženika da u upravnom postupku utvrdi pravo stanje stvar te u tu svrhu na temelju raspoloživog dokaznog materijala utvrdi sve odlučne činjenice bitne za zakonito i pravilno rješavanje upravne stvari – kako one koje idu, tako i one koje ne idu u prilog stranci. Tužitelj konačno navodi da je za određivanje obveze plaćanja naknade nužno nedvojbeno utvrditi dan zaprimanja urednog zahtjeva općine u smislu članka 40. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku, a koja činjenica očigledno nije nesporno utvrđena. Prema mišljenju tužitelja uredan zahtjev zainteresirane u ovom postupku i dalje ne postoji, jer sukladno članku 5. stavku 2. novog Pravilnika zahtjev općine već na samom početku mora sadržavati podatke o podnositelju zahtjeva, operatoru za kojeg se pretpostavlja da je infrastrukturni operator i o nekretninama i/ili području za koje se podnosi zahtjev, a što zahtjev od 31. ožujka 2016. očigledno nije sadržavao. Iz navedenih razloga predlaže ovom Sudu da usvoji tužbeni zahtjev i poništi djelomično rješenje tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je pravilno primijenjen članak 5. stavak 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“ 152/11., 151/14. i 95/17.) te se poziva se na sudsku praksu izraženu u presudi ovoga suda poslovni broj: UsII-303/17-7 od 25. siječnja 2018. u kojoj je zauzeto pravno stajalište u vezi primjene novog Pravilnika, odnosno kako se na sve započete postupke trebaju primijeniti odredbe novog Pravilnika. Tuženik nadalje ističe da je u provedenom postupku ispravno utvrdio činjenično stanje i to temeljem dokaza koje je upravo tužitelj dostavio uz spis (geodetski elaborat katastra vodova za cjelokupnu EKI, za trase kabela kanalizacione, trase kabela u zemlji bez kabela kanalizacione i trase nadzemnih kabela na cijelom administrativnom području podnositelja zahtjeva te popunjenu Tablicu 1 u kojoj su navedeni popis katastarskih čestica te vlasnika tih čestica i površina koje zauzima EKI razvrstana po vrstama nekretnina, izvratke iz zemljišnih

knjiga te kompletan elaborat za pravo puta), a koje činjenice je potvrdio i podnositelj zahtjeva te je u postupku utvrđeno da se iste u potpunosti podudaraju s česticama koje je tužitelj naznačio da su u vlasništvu podnositelja zahtjeva. Ističe kako podnositelj zahtjeva, a niti tužitelj tijekom postupka nisu dovodili u pitanje utvrđeno stanje vlasništava na predmetnim česticama, a niti su dostavili dokaz iz kojih bi bilo vidljivo da postoje određene promjene to je rješenje donio cijeneći postojeće dokaze u spisu. Uz to, nesporno je da se tužitelj za cijelo vrijeme trajanja postupka, pa i prije podnošenja zahtjeva, koristi nekretninama koje su predmet ovog postupka i na njima ostvaruje pravo puta bez plaćanja naknade. U odnosu na prigovor tužitelja glede potrebe uvida u povijesnozemljišni izvadak za zemljišno knjižne čestice 47, 652 i 659/1 sve katastarska općina Grabovac, tuženik ističe kako se radi o cestama (nerazvrstanim) koje su ex lege postale vlasništvo podnositelja zahtjeva imajući na umu članke 131., 132. i 133. Zakona o cestama („Narodne novine“ 84/11., 22/13., 54/13., 148/13. i 92/14.) prema kojima se upis prava vlasništva provodi po službenoj dužnosti. Navodi da je na temelju zemljišnoknjižnih izvadaka kao i uvidom u podatke Državne geodetske uprave, utvrdio čestice na kojima se nalaze nerazvrstane ceste, odnosno nedvojbeno je utvrdio sve čestice na kojima se nalaze nerazvrstane ceste na administrativnom području podnositelja zahtjeva, iz kojih proizlazi ex lege vlasništvo podnositelja zahtjeva, bez obzira na trenutne zemljišnoknjižne upise. U prilog navedenom poziva na sudsku praksu izraženu u presudi ovoga Suda poslovni broj: UsII-8/17-5 od 22. studenog 2017. Nadalje navodi kako je paušalan navod tužitelja da nije pravilno utvrdio točan dan zaprimanja urednog zahtjeva u smislu članka 40. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku, pa iz naprijed navedenih razloga predlaže da se odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Zainteresirana osoba Općina Čeminac u odgovoru na tužbu u bitnome navodi da se u cijelosti protivi tužbi, tužbenom zahtjevu i činjenicama navedenim u istoj. Tvrdi da je netočan navod kako nije pravilno utvrđen dan zaprimanja zahtjeva te da tužitelj neistinito i paušalno u tužbi navodi kako je tuženik neosnovano priznao pravo vlasništva i upravljanja Općini Čeminac, a time i status ovlaštenika naknade za pravo puta za niz nekretnina imajući na umu da su predmetne nekretnine na kojima se nalazi EKI u vlasništvu Općine Čeminac. Predlaže da se tužba odbije i tužbeni zahtjev, te traži naknadu troškova za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 1.250,00 kn s PDV-om.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Rješenje tuženika doneseno je pozivom na odredbu članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje: ZEK) kojom je propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od tuženika tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visini naknade za pravo puta. Iz navedene odredbe slijedi kako je zahtjev ovlašten podnijeti upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine što znači da činjenice u pogledu vlasništva nekretnine (odnosno upravitelja općeg dobra) u upravnom postupku moraju biti pravilno i potpuno utvrđene jer su odlučne za pravilnu primjenu navedene odredbe kao mjerodavnog materijalnog prava.

Ovaj Sud ne nalazi osnovanim prigovor tužitelja da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo jer nije nedvojbeno utvrdio da je zainteresirana osoba na dan podnošenja zahtjeva bila vlasnikom svih nekretnina. U odnosu na nekretnine na koje se tužitelj poziva u tužbi valja istaknuti da se tuženik osnovano poziva na odredbe Zakona o cestama („Narodne novine“ 84/11., 18/13., 22/13., 54/13., 148/13. i 92/14.) kojim je u odredbi članka 101. stavka 1. propisano da je nerazvrstana cesta javno dobro u općoj uporabi u vlasništvu jedinice lokalne samouprave na čijem se području nalazi. Dakle, prema odredbama Zakona o cestama

nerazvrstane ceste su ex lege postale vlasništvo jedinice lokalne samouprave pri čemu je upis u zemljišne knjige deklaratorne naravi. U odnosu na takve nekretnine, a imajući na umu da se sukladno odredbama članka 131., 132. i 133. Zakona o cestama upisi vlasništva provode po službenoj dužnosti to što je naknadno izvršen upis u zemljišne knjige, sukladno naprijed navedenoj odredbi Zakona o cestama, nije od utjecaja na rješenje ove upravne stvari. Istovjetno shvaćanje izraženo je i u presudi poslovni broj: UsII-75/18 od 12. rujna 2018.

Tuženik je osporeno rješenje donio temeljem zahtjeva zainteresirane osobe koji je zaprimljen 31. svibnja 2016. u vrijeme kada još nije bila na snazi izmjena i dopuna Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“ 95/17.). Međutim, prema već izraženoj sudskoj praksi u nizu odluka ovog suda, a s obzirom na prijelaznu odredbu članka 9. stavka 2. Pravilnika iz 2017. godine koja propisuje da će se postupci započeti po ranijem Pravilniku dovršiti po odredbama ovog Pravilnika, u ovom postupku je trebalo primijeniti odredbe novog Pravilnika iz 2017. godine.

Odredba članka 40. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09. dalje ZUP) na koju se tužitelj poziva određuje trenutak u kojem se postupak smatra pokrenutim (a koji je vezan uz urednost zahtjeva), dok je pokretanje postupka na zahtjev stranke regulirano odredbom članka 41. ZUP-a. Ovaj Sud je već izrazio stajalište da se urednost zahtjeva treba procijeniti u odnosu na propise mjerodavne za konkretan slučaj, no to nužno ne znači da uz zahtjev moraju biti priloženi svi dokazi potrebni za rješavanje upravne stvari nego je daljnje dokaze moguće pribaviti i u tijeku upravnog postupka pa se u vezi s tim upućuje na odredbu članka 47. stavak 2., 3. i 4. ZUP-a.

Kako navodi tužbeni nisu osnovani Sud je na temelju odredbe članka 58. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) presudio kao u točki I. izreke presude.

Zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova upravnog spora nije osnovan jer odgovor zainteresirane osobe na tužbu tužitelja nije utjecao na ishod upravnog spora pa je sukladno odredbi članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima odlučeno kao pod točkom II. izreke presude.

Odluka o objavi presude (točka III. izreke) donesena je na temelju odredbe članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 10. listopada 2018.

Predsjednik vijeća

Blanka Turić, v.r.

Za točnost otpis - ovlašten službenik

Tanja Nemčić

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno: 2.11.2018. 9:18:13	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.
034-07/18-01/65	-04
Uredbeni broj:	Pril. Vrij.
437-18-3	Spis 0

42166078

